

FESTA

Natura i amor

Que són rublertes de tristors,
eixes diades sense flors,
dona volguda!

No més he vist florir a pler,
de flors de neu, nostre ametller
d'ametlles dolces!

Més que florit, sembla nevat...
Per tantes flors és coronat
que la goig veure'l.
Anem-hi, dones, a tributar
la fè de viure i estimar,
ma enamorada!

I allà, en aquelles solituds
de tants misteris coneguts,
veurem el poble,
la creu de terme, el monastir,
i on nostre amor té de finir
dessota terra.

† EMILI PÒLIT.

Vademècum per a us
dels llegidors de telegrames de la guerra
a fi de poder desxifrar-los amb tota cla-
retat.

*Ha quedado el terreno cubierto de cadáveres enemi-
gos.*—Vol dir: I dels nostres altres tants.

*Hemos abandonado la posición X porque ya no nos
reportaba ninguna utilidad.*—Ergo: Ens en han tret
a garrotades.

*El enemigo ha ocupado la población de S. pero en
cambio nuestras tropas han tomado una posición im-
portante hacia R.*—O sía: M'ha atipat de clatella-
des, però en canvi jo li he dit ¡burro!

*Ato cadas por fuerzas superiores en número, nuestras
tropas se han visto obligadas a retirarse. Hemos hecho
numerosos prisioneros.*—Capità, tinc un ¡presoner.
—Portal!—Oh, es que es éll que m té agafat a mi.

*En una brillante carga a la bayoneta, nuestra infan-
teria se hizo dueña de las trincheras enemigas. Después
de la gloriosa acción, nuestras fuerzas se han retirado
a sus antiguas posiciones, porque el objetivo ya se habia
conseguido.*—Es a dir, voliem rebre i havem sortit
amb la nostra.

*El enemigo ha logrado apoderarse de la posición R.
que no tenía ningún valor estratégico.*—Que ve a ser
com si diguessim: Els nostres soldats s'estaven
allí no perquè'ns servís de rès, sinó perquè allò
tenia molt bona vista; però l'enemic ¿saben? no
més s'enamora de les posicions que no valen rès.

*Hemos recuperado, despues de dos dias de continuos
combates, la posición de R. que el enemigo nos habia to-
mado dos dias antes. Es una posición excelente y por lo
tanto muy disputada.*—Aquesta posició es aquella
que no tenia ningún valor estratégico quan va esser
perduda. (Telègrama anterior. N. de la R.)

Zeppelins, aviadors.—Castanyes des de dalt.

Mines.—Castanyes des de baix.

Submarins.—Castanyes amb suc.

Schrapnels.—Castanyes farcides.

Gasos asfixiants.—Castanyes pai... (no vull dir-
ho.)

Campaña d'hivern.—Marrons glacés.

Ademés d'aquestes explicacions, ha de tenir
en compte el llegidor que la major part dels tele-
grames s'han d'interpretar al revés de lo que
diuen, d'altres afeigint-hi bon tròs més de lo que
conten i uns altres rebaixant-ne les tres cuartes
parts; encare que lo millor es no llegir-ne cap i
esperar sentats, o ajeguts, que s'acabi la gresca i
aleshores ja la sabrem *pot esser* la veritat, que
crec que tampoc la sabrem.

Magü Muria

TRIPTIC

I

TERRA

La terra té per l'home'l niu sagrat,
que com estrella al firmament sospesa
veu altres astres d'esplendent bellesa
per fé'l cel d'eixa nit formossejat.

Els cors en son guspises qu'abrandat
mantenen sempre'l foc de la deesa
vestal, la defensora reialesa
de qui'l flam mai s'ha vist apaibagat.

D'un cor a un altre cor salten guspises
fins devenir de patria noves pires,
estrelles que s'uneixen laborant.

Es nostra Catalunya, per sa gesta,
un cel il·luminat sempre de festa
que avença rica i plena i triomfant.

II

MAR

Com joventut dançaire vacilant
veig a les naus que un sol anhel bressola
i enjogassades del velà'n que vola
venen i van, rient i bromejant.

Qu'és lo que fa seguir-les anhelant
serenes i calmades on s'engola
sovint quisquon vaixell i l'au que vola
ses ales plega un dia naufragant?

Es l'esperança en un etern pervindre
que l'home encar amb més honor pot tindre-
pensant amb l'altra mar baix cel seré,

Si l'una fa sofrir amb l'anyorança
ja per naufragi o dol de malaurança,
l'altra és la mar tranquila de la Fè.

III

CEL

Un rostre és cel pel cor enamorat.
Viu dins els ulls, l'excelsa maravella
conjunt de raig de sol, lluna i estrella.
Viu dins els ulls tota una immensitat.

Son els cabells, el nimbe auriolat
que l'Art Suprem va circundar tan bella
la testa del Amor, com qui sagella
l'escut de la Virtut i la Bondat.

Donau-me un rostre hermós sadoll de vida,
que si m'estima, jo ho sabré, a mida
que un cel descobriré, seré i hermós.

I al cel jo hi entraré gosant entera
la ditxa que en el món ara m'espera.
D'esser un cel mateix els cors de dos.

MIQUEL ALAMANY VILÀ.

L'INFANTAMENT

En Romàn seria pare. No li fallaria aquesta il·lusió com se n'hi havien esvaint tantes altres. Seria pare... d'un nen, d'una nena?... Aquest era el seu únic dubte que, emperò, tampoc el tormentava gaire. Ell preferiria un nen; la Lluisa, en canvi, hauria volgut una nena i, ni en això, podien anar d'acord la seva dòna i ell.

Havia sigut una cosa estranya: durant el prometatge—tot joia i tot dolçura—la Lluisa no tenia altre desig que'ls que en Romàn tenia, ni altre voluntat, tampoc, que la del seu promès. En Romàn, a voltes, pensava delitósament on lo felíç que fóra quan, un cop casats, trobés a casa seva aquella pau, aquell conuvi de pensaments que'l caràcter de la Lluisa prometia, i perxò, li fou més dolorosa la seva desil·lusió, soferta als pocs dies de ser casats... La Lluisa s'havia tornat autoritària i tan esquerpa i malagradosa, com era abans d'enamorada i tendre.

An en Romàn se li havia fós una altre il·lusió; n'havia perdut ja tantes que aquesta pèrdua no'l va conmourer ni'l va atuir com ell, al pensar en aquella probabilitat, suposava i com, per altra banda, implicava la magnitud del desengany sofert... La seva vida, fins aleshores, ¿que havia sigut més que un seguici ininterromput de desil·lusions?... Havia volgut ser músic i la prosa de la vida o la fatalitat, havien lograt que, fent xifres i més xifres, pogués guanyar-se una vida que ell considerava misèrrima i grisosa... Havia somniat en la gloria, en la fama i la fortuna, i ara's trobava que en plena juvenesa, no desitjava res, que'l seu cor se li havia atrofiat i que seguia la seva vida—aquella vida tan grisa, tan sens relleu—amb una resignació i una conformitat, contra les quals s'havia revoltat en els seus anys d'empenta. Ara, últimament, també se li havia esfumat el seu somni de tranquil·litat i benestar casolans...; el seu somni d'un pis ben blanc, ben nèt i ben polít, amb una dòna amorosa que conservés en la seva persona; aquell encís i aquella netedat del prometatge. I, més tard, amb un infant, amb dos infants ben sans i ben hermosos...

Un crit agut, un xiscle de dolor, van interrompre la sèrie dels seus pensaments, tornant-lo a la realitat. La Lluisa, a l'arcova propera, es debatia i es retorçava entre'ls dolors crudels de l'infantament. En Romàn, s'havia retirat al menjador i allí, tot sol, tot enfebrós, esperava d'un moment a l'altre la nova de la realització del seu somni, de l'il·lusió—única potser—que no li fallaria...

Tota la casa estava trasbalsada; els veïns, dones en sa majoria, anaven i venien d'un cantó a l'altre, tafanejant-ho tot amb l'excusa de cercar teles i aigües i remeis. Al passar pel davant d'en Romàn, qui seia, li donaven notícia del curs de l'infantament... «que no podia trigar gaire...», «que tot aniria bé...», «que potser d'allí a mitja hora...» En Romàn, no contestava res i s'absorbia novament en el mar dels seus pensaments qual vèrtex era, aleshores, el naixement d'aquell fill tan esperat, d'aquell fill seu que li endolcís la llar i hi retornaria aquell encís i aquella placi-

desa que tant hi anyorava, d'ensà que la seva dòna—aquella Lluisa tan enganyadora—havia deixat de fingir i s'havia mostrat tal com era.

«¡El meu fill!...»—¡Un fill seu!... Una il·lusió que's faria realitat viva, palesa; una realitat dolcíssima en la forma d'un infant blanc, rosset, d'ulls grossos i manetes diminutes!... En Romàn, sentia un entenediment il·limitat quan pensava en com seria aquell fill seu que li anunciaven els crits i els xiscles de dolor que sentia, torbant la quietut de la nit serena. Se va aixecar i va sortir al balcó: va posar-se a mirar les estrelles per a no tormentar-se més la pensa amb la dèria d'aquell fill seu que vindria... Però, fou inútil; aquella idea obsesionant predominava sobre totes les demés... ¿Que li faria ser?... però, de primer, ¿com seria?... Ell, el volia ròs; la Lluisa el volia brú, com era ell... En Romàn, ja li sentia la veueta an el seu fill i li veia els ullassos oberts i li besava ja—de pensament no més—aquelles manones que tindria tan flonjes i tan blanques, amb els clotets sota dels dits, que ell ompliria de petóns... «—Fill meu!... ¡Fill meu!...»

Un xiscle, un esgarrip de dolor, més intens que els demés, li van semblar l'enunciació de lo que amb tanta ansia esperava... Va sortir del menjador...; corrent, va anar a la sala... La porta estava entornada i no va gosar a entrar... Va sentir remor de veus, de gemecs, de xapolleig d'aigua, mil brugits distints, tímids i confosos... De puntetes, va tornar-se'n al menjador: el cor li batia amb tanta força que li semblava que tothom havia de sentir-ne el tic-tac, com ell sentia el del despertador, monorrítmic i pausat... Dintre d'un minut, mig minut tan sols, li portarien la bona nova; seria pare. ¿D'un nen? ¿d'una nena?... Oh! la seva il·lusió feta vida!...

El va estranyar aquella quietut que regnava en l'arcova... ¡Potser encare no havia sigut l'hora!... De prompte, va sentir com obrien la porta de la sala i caminava algú pel llarc corredor; els passos, ressonaven pausats i amb gens de pressa. En Romàn, va enguniar-se i es va aixecar; aleshores va entrar la llevadora. Com sempre, portava un vestit negre, però mai com en aquell moment li feu an en Romàn tanta impressió. La llevadora va parlar tímidament... «—La seva senyora—va dir—ha tingut una nena, però la nena...—va seguidament afeigir veient com an en Romàn li lluien els ulls de felicitat—però la nena... ha nascut morta!...»—

Al dir-li això va girar-se i va fer entrar una veïna qui, dintre un altra panera tota rublerta de brodats, duia el cosset menut i sens vida d'aquell fill tan desitjat... En Romàn, mig entontit, se'l va mirar amb ulls d'inconscient; li va fer l'efecte aquell còs d'aquell fill seu tan esperat, d'un munt de carn, de carn del seu propi còs feta malbé abans d'hora... Les veïnes i la llevadora, callaren...; en Romàn, aclapat, no deia res. Després, les va despedir amb un signe i tornà a romandre sol; no tingué ni esma per a preguntar per la Lluisa que, allà en la quietut de l'arcova, devia romandre desfallecuda per l'esforç de la deslliurança...

Va tornar al balcó. La nit era serena i el firmament molt blau i tot clapat d'estrelles. En Romàn tornà a mirar les i li va semblar que la llur tremolor se feia més i més freqüent... ¿Fora, potser, una il·lusió?... Aleshores va adonar-se de que

plorava quietament, i de que eren les llàgrimes les que, enterbolint-li la vista, tornaven més vibràtils els estels.

En Romàn va mormolar... «—Un altre il·lusió perduda, oh, Deu meu!... jencare un desengany més!...»—i el torrent de ses llàgrimes contingudes, li va rajar cara avall... Allà en el firmament, brillaven les estrelles amb la llur tremolor eterna i misteriosa, i en la casa quietosa, planava com un ambient de tragedia...

SALVADOR SOCIÀS i FORNELL.

A UN AMIC

Lletra de desig.

Sota'ls alts pics del Mont altiu qui guarda
la perla més gentil de Casa Nostra,
hi sou romàs Vos mon amic caríssim
car vostra casa,

es troba al peu mateix d'aquelles penyes
«que'ls Serafins amb serra d'or serraren»
per a la Mare de l'Amor bastir-li
palau i temple.

Per ben dixós d'estar d'aital Senyora
al ampar, mon amic podeu tenir-vos;
car sabeu que al mortal a qui Ella ampara
jamai pot perdre's.

I no us ampararà tenint l'hostatje
Vos, al bell peu d'on Ella hi té sa casa?
Com no us ha de mirar i beneir-vos
si us té a la vora!

Ah mon amic! com me plauria estar-hi
com Vos hi esteu, dessota d'eixa serra
on hi té estada qui de Deu es mare...
i es Mare meva!

Com me plauria en vostra companyia
pujar per a gaudir de sa bellesa
fins als més alts turons d'eixa muntanya
tan regalada!

I al ser-hi dalt, com me plauria seurens
dessota un d'aquells pics que com trompetes
d'un orgue colossal que'ls Angels toquen
enlaire s'alcen...

i allí seguts sentir lo quiet murmuri
que l'oratge i fullàm de les arbedes
al Cel eleven al compàs d'eix orgue
com psalm liturgic...

Després plens nostres cors de l'armonia
d'un sant reculliment, devallariem
ahon té son palau la nostra Reina
per a postrar-nos

devota i humil-ment fins a ses plantes;
i agenollats allí saludariem
a nostre Mare amb la pregaria dolça,
Salve Regina!...

RAMÓN GAVALDÀ RIBAS.

¡Bona estrena!

—Ja'm creia que no vindrieu!

—Això hauries volgut, que no haguessim tornat més, doncs creu que venim treient el fetge per la boca!

—Com que ja ha tocat la una!

—Noi no m'amoïnís. Mentres no haigi tocat l'altre...

—Me sembla que vens molt inflada.

—Que't penses que l'església dels Josepets es aquí al costat de casa?... I després, no crec que tinguessis de menester la nostra boca per a dinar.

—Per això, que ja havia comensat.

—Doncs que rondines?... Tota la teva vida seràs el meteix. Vina noia, que'm treuràs en un moment les agulles de la mantellina.

—Are quedeu's-hi també.

—No li contesti, mamà, ja sab que per res s'enfila.

—Lo que té avui el teu pare, es que deu sentir el vent.

—Ja toca el timbre. Sent?... Cuiti, donguis pressa.

—Ves, comensa a passar, que si vaig allí n'hi contaré quatre de fresques.

—Ja venim.

—No hi ha prou hores al dia per despullar-se?...

—Però papà!... No sigui aixís!...

—Fa una hora que teniu l'escudella al plat i vos hi poden caurer mosques.

—Que té aquesta mala sogra?... Encare rondina?...

—Es que a tu, en no donante la raó...!

—Volies, doncs, que haguessim sortit a mig funeral?...

—Com que la morta t'ho ha d'agrair tant!

—Si no es ella, me ho agrairàn els vius.

—Qualsevol que't sentís se creuria que t'ha deixat que alguna cosa.

—Si, moltes memories per a tu.

—Gracies, quan la veigis les hí tornes.

—No'n passis ansia, quedaràs servit.

—Veig que per això, les tristeses no t'han fet perdre l'humor.

—No me'l fessis perdre mes tu, amb les teves bestieses.

—Aixís, dòna, després de ferme menjar covat, encare tenir-me mals modos.

—Com que si t'escoltessim a tu ens floriríem a casa! I després, avui la noia s'ha vestit de llarc i se l'ha de portar per tot.

—Si que ha fet un bon debut, anant a un funeral!

—Que vols dir?

—A menys que vulguis que s'en enamori l'escolà major o l'encarregat de les cadires.

—Que'n tens poca de solta! Doncs, perquè ho sàpigues...

—Mamà! ..

—Que li dic?...

—Aboca, dòna!

—Doncs ja 'li ha tirat l'ull el fill d'un fabricant. Que't penses que'ns moquem amb mitja màniga?...

—Deu esser de bolados sense sucre per medi del aire comprimit, que crec que això s'ha inventat fa poc.

—No fill, la té de cervells sencers, per caps de melò com el teu.

FESTA

- Madrona!
—No cridis, que ja't sento. Que't penses que'm faràs callar?
—Ja es difícil, però devegades l'home s'imposa...
—Qui, tu?
—Si, jo.
—Però, papàs, deixint-ho carrer.
—No senyora, perquè sembla que'm vulgui pegar.
—Prou, te dic!
—Jesús!!... ¡El suc de! flicandó sobre'l vestit!...
—Ho veus que has fet pegant aquest cop de puny demunt la taula?
—Quina taca!!
—Estàs content, are?... Aixecat, filla, vina amb mí.
—Avui que l'estrenava!
—No ploris, ja sabrà el teu pare lo que li costa aquest punt d'home.
—Mal llamp!... Que mai pugui tindre raó!

Santiago Roy

*
**

- ¿Qué tens ma filla?—¿Per què estàs trista?...
¿qu'es lo que't passa—que't pena tant?
¿perquè plorosa—tens ¡ai! la vista des de qu'es fora—lo teu aimant?
Fa poca estona—qu'era alegria la que sentias—al costat d'ell ara tristesa...—malinconia...
¿quina es la causa—de ton flagell?
¿potser enganya—ta fè senzilla?
¿tems que ab un altra—te vol trahir?
¿estàs malalta?...—respon, ma filla, a ta mareta—ja li pots dir.
—No, mare meva—no estic malalta ni n'es la causa—de mon torment, perque receli—que ingrati me falta qui amor me jura—cada moment.
—¿Doncs per que't posas—tan entristida.
—¿Mareta meva—no'm diguèu rès!... baix de l'escala—per despedida lo qui jo estimo—m'ha dat un bès
—¿I això es la causa—de ta tristesa?
¿Oh, filla, aixuga—dels ulls lo plor!...
Un bès no es taca—per cap pureta, un bès es débil—proba d'amor.
Més ja que abusa—de ta ignocencia i t'agravia—lo teu aimant vull que quan vinga—per penitencia perdó't demani—al meu davant.
—No mare meva—no, per ma vida!
¿No volgueu dar-me—tal sentiment!
—¿Donchs per que't mostris—tan ressentida?
—Perquè volia—que me'n fes cent.

Si el cor es jove...

Un a un desfilaren els convidats vers als jardins ombríus que atreien amb sa verdor ufanosa.

En la gran terrassa, sols hi va quedar la figura respectable de la senyora marquesa que apoia da a la barana de marbre, gaitava com desapareixien per l'escalinata les seves filles rialleres i enjogassades cap als jardins...

Feia un sol sofocant, un sol que lliscava damunt del blanc marbre donant-li reflexes vius. La marquesa, ventant-se amb parsimonia, anava lligant recorts passats i recordava... que feia anys, molts anys, que ella, riallera com ses filles, també baixava corrent aquells blancs graons. I allí amb els jovincels i altres damiseles jugaven i amb llurs jocs innocents i entretinguts, passaven les tardes curtes de la tardor i els capvespres asserenats de l'estiu... I ella, com sageta voladora, corria d'un lloc a l'altre contestant rient a la finesa d'un i somrient al galanteig d'un altre. Reia i jugava i cantava, alhora. El seu cor, sempre li deia: Alegria!

Sempre ho fou aixís; tota la seva joventut la passà ràpida i depressa, sense cap vicissitud, sense cap espina... com si sols de roses i gessamins fos sembrat el seu camí. Que hermosa era la Joventut!... I, somriguent a sos recorts, tornà a mirar entre les arbredes. Les seves filles jugaven i reien lo mateix que ella, anys enrera. Se les quedà guaitant embadalida.

Eren gentils, no podia negar-se i a fè que n'estava ben orgullosa. De sopte, una veu coneguda va treurela del ensopiment, trencant li el curs dels recorts i l'ensomni de les grates visions d'antany.

Era el Barò de Castell-florit, amic íntim de la casa, gran personatge, descendent de noblesa bastant rancia i... arruinada (dit siga de pas amb tota discreció) i el primer *gentleman* de la seva època preterita.

Are tot i tenint anys i relluint una calva venerable, se l'hi veia l'elegancia natural que no podia marxar-li. Vestia correctament el trajo negre i, en ratets de bon humor, es posaba monocle. Tenia fama de presumit i conqueridor. Això sí, el bigoti era lo mellor que conservaba; alt i dret a lo kaiser, tot blanc com plata (tenia la virtut de no tenyirsel a pesar d'esser tan tocat i posat); era un bigoti que feia efecte de debó i que, segons paraules seves, molts dels seus triomfs amorosos eren deguts a son mostatxo imperial.

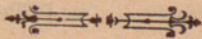
—Que mira tan fixament, marquesa? digué dolça i pausadament el Barò, mentres s'apropava.

—Ah, es vostè?... doncs miri, estava contemplant a les meves volgudes filles, de la manera que disfruten, jugant amb els jovincels. ¿quina joventut tan daurada, veritat?

—Té... que vol que li digui em sembla que'ls joves d'are, tenen un posat de... neula; tenen una elegancia acursilada, francament. (A n'ell ningú li treia del cap, que la veritable elegancia sols va regir en el seu temps).

Per joventut bonica i distreta, no cal duptar-ne era la meva, *vamos* la nostra. Allò no era reposar mai, senyora, vostè deu recordar-ho; dels lluits balls de gala a les *soirées*, del Liceu al Passeig o al Hipòdrom, a les tómboles, a les platjes i als clubs nàutics, i dels cotillons i minúes als

X.

tès d'honor... i tot això entre el frívol galanteig i les intrigues d'amor; el discreteig, els somriures, alguna estreta de mà precipitada; queicun esguard prometedor d'hores felisses, queicun blanc mocador perfumat com a penyora d'un recort llunyà... i en fi, altres coses més... fútilses, però que feien la vida en extrem agradosa. Allò era derrotar la joventut amb alegria que are lo que fan no es quasi rès!

—Bé no tant tampoc!—replicaba la marquesa.

—Que no, diu? si jo tingués uns quants anys menys damunt meu, ja veuria com quedarien aquesta selecció de... com ho diré?... d'efebos, al meu costat. Sabrien qui era el Barò de Castell-florit en els seus bons temps!

I s'entusiasmaba tot parlant, redreçava una miqueta l'espatlla corva, prenent aires de conquesta i s'arreglava el bigoti, passant-hi lleument la mà, dugues o tres voltes.

—Més no'n digui tan mal per això, de la joventut d'ara—digué la marquesa somriguent—encar que com vostè reconec qu'era molt mellor la nostra... (Pausa). Em sembla que les rialles eren més franques.

—I es que'ls cors eren més alegres.

—...i els esguards no eren tan intencionats?

—I els jocs més ignocentons...

—I fins els amors, m'apar qu'eren amb més pureza.

(La parella s'entendria, per moments i la conversa prenia aires de romanticisme.)

—Oh, senyora! que ràpida va passar la joventut aquella, d'ensomnis color de rosa! Ho deploro...

—Massa lleugera passà i fins sembla que'n el cor no hi va deixar gaire marcat el perfum dels recorts!

—Bé, potser va fer bé, marquesa, qui ho sap, si are al recordar l'alegria d'aquells temps felissos, tindriem greu desesperança d'esser vells...

—Prò, es que un sense recorts, s'omple de malinconfia!

—Oh, molt al contrari, que al no tenir-ne i no poguent recrear-hi la pensa, fa qu'es torni l'ànima feble, accentuada a les emocions... al pló...

—(La marquesa veient que no pot convencil.) Bé, bé vol creurem, Barò, deixem-nos d'aquesta conversa i pasem a un altre assumpte; potser si que are'ns posariem ridicals! Pasem, pasem a una altre conversa.

—Amb molt gust, senyora, més abans es de justícia que parodiem una mica els temps passats, que foren tan deleitosos... Anem junt amb la joventut, que si el cor encare es jove, potser podrem distreurens... Anem a passeijar pels jardins ombrívols, anem-hi marquesa que la tarde s'hi presta!

I oferint-li galanament el braç baixaren ambdós per l'escalinata... Entraren per l'avinguda dels xiprers retallats... La tarde era esplendorosa i la calor posaba un escaient color vermell, en totes les galtes.

La parella dels vells, anaba amb pausa, mirant plàcidament i amb un brí de callada enveja l'alegria de la joventut aquella.

La marquesa prompte volgué reposar, més el Barò de Castell-florit, tenia ganes de commemorar els temps felissos. I no pogué de menys que ficar-se entre-mig del jovent, volguent pendrer part en llurs jocs.

Es posà tot seguit a la rodona i a cops i a estrebades el feren tornar tarumba, pobre senyor!

Tingué amb gran pena de ferne renuncia... estaba cansat, el cor li galopaba precipitat i aspiraba afanyosament l'airet del cap-vespre.

S'assegué el vell ilustre, donant esbufecs no gaire nobles però molt naturals i amb la mà posada al pit com si fés contrició.

La marquesa displicenta s'hi atança, mentres li deia amb sa veu fina encare melodiosa:

—Ho veu Barò, ho veu, ja li deia que això no son coses nostres... Creguim a mi, contentis amb els recorts... deixi al jovent que no necessita de nosaltres... si ja som vells... Lo passat ja es passat!

—Oh, es qu'el cor, marquesa... encare es jove!

—Desenganyis es una trista veritat... rès hi pot fer el cor, pobre cor! si les comes son febles! Reposi doncs, senyor Barò, reposi i desenganyis... que es una trista veritat però... som vells!...

El sol majestuós anava en posta i els darrers destells, daben tonalitats de bronze a les copes dels xiprers malincònics... els grills començaven a entonar sa monòtona cantarella ensopidora i l'antiquada parella del senyor Barò i la Marquesa, cercaren el retorn cap al casal senyorial.

Els jovincels i damisel·les, anaven jugant felissos, entonant un himne pletòric de vida a la joventut amorosa, amb rialles cantarines com a dring de plata...

DANIEL F. CARRERAS.

Desil·lusió

Avui el verger torna de flors a coronar-se
i als arbres nova fulla breçola'l vent suau
i tot, altra vegada, ja torna a revifar-se
i el cel apar més blau.

Tot torna altre vegada, més al cor de l'aima
les il·lusions perdudes no hi tornaràn mai més.
Es mort en llunyes terres el cavaller que un dia
ne fou el seu promès.

I avui l'he vista encare molt gentilment envolta
en son blanc vel de cèfir que oneja al bés d'el vent
seguda al banc de pedra fitant la blava volta
que daura'l sol morent.

Ja en son esguard no hi brilla la flama del amor,
ni en ses brunes galtones no hi rumbeja cap rosa...
Sa boca ja no s'obra per riure amb el seu cor:
avui ne resta closa.

I en sa mirada vaga s'hi veu la llanguidesa
d'un cor malalt que anyora. Al cel ja les estrelles
llueixen tremoloses; de perles gran extesa
ne semblen totes elles.

S'aixeca al fi, i arrenca d'un roserà una rosa
que esflora, esma-perduda, que esflora pel camí...
En tot regna el silenci, per tot es ja nit closa,
tot ombra es ja'l jardí...

R. PERALTA SOLÀ.

FESTA

Politxa-bar

Part exterior d'una taberna, situada en el carrer més cèntric de qualsevol barri obrer. En una d'aquestes tauletes que hi han en la acera, i que tanta nosa fan al vianant, obstruint-li el pas, discuteixen amb molta moderació, en Sebastià, obrer casat, d'ofici manyà, i ajustador d'una de les fàbriques del voltant i en Albert Ferrater (a) *el chatu*, home solter, d'una pell de color de marfil, i que porta una vida més accidentada i estranya, que la d'un bacallà d'aquells que duen de Escòcia. Primer fou manyà, però gandulejava bastant, i li agradava més anar a fer la *manilla* al cafè que colpejar l'enclusa. Gràcies a un regidor amic i com a pagament d'uns serveis molt pràctics i *contundens* que'l *Chatu* li va fer en unes eleccions, ascendí a conserge de l'Ateneu i un cop allí amb una mica de *labia* i un bon xic més d'*anticlericalisme galopant*, comensà a pujar a la tribuna de quelquon mitin, i en menys d'un any ja l'anomenaven «apòstol del treball», i se'l disputaven per a seure'l en llur presidència, una pila de societats obreres. Fa poc, no se sab ben be com, ha arreplagat un *empleo* en l'Ajuntament. Hi va anar els primers quinze dies, però are tan sols s'hi acostava un vegada al mes. Aquest es el *Chatu*; si el voleu trobar aneu al *Politxa-bar* que allí, fumant i sentint la *pianola*, hi enterra tota la vetlla. Quan surten els treballadors de les fàbriques i tallers, es forma un rotllo al voltant de la taula del *Chatu* que'ls hi espeta un discurs que ni ell mateix s'enten prò... aquella pobra gent se l'escolta amb la boca oberta...

Avui a la tarde està conversant (com abans hem dit) amb en Sebastià, perquè aquest plega més aviat que'ls altres companys de tertulia.

Chatu —Doncs si noi havem d'enderrocar al malehit burgès.

—Sebastià.—(Donant-li per la banda.) Aixís m'agrada i que'n feu llançonics si convé.

Ch.—¡Ab! ¿i tu ens ajudaràs també? ¿Oí?

S.—¿A què?

Ch.—A fer la vaga.

S.—¡A no, noi! ja veuràs no puc. Si no treballo no menjo... i no estic per brocs.

Ch.—¡I, que n'ets de cafetera! mentres no combreguis amb les doctrines del gran Carles Marx, sempre seràs un ignorant, i per lo tan no tens dret a la llibertat... ni a la vida... ets un esclau del capital... ets un esser menyspreuable... (remarcant ben bé lo que diu) ¡execrable!

S.—¡Ai! noi, ¡quin fàstic! Sembla que mengis caragols amb samfaina; d'on l'has tret aquesta paraula tan estranya.

Ch.—Vinguesis amb mi, a la biblioteca de la *Caza* per contes de jugar al *mus* a la taberna, altre cosa foras.

S.—Però babau, ¿on ets tu ara mateix, sino a la taberna, encare que li diguin «bar» per a fer més fi?

Ch.—(Aparentant dignitat.) ¡No! jo encare que m'fiqui en el fanc no m'embruto.

S.—¿Que dus impèrmeable?

Ch.—(Bastant ofès per la broma.) ¡No! soc apòstol.

S.—Doncs no et veig les barbes.

Ch.—*Bueno*, soc apòstol... apòstata.

S.—(Amb molt cuidado.) Apos... ta... ta..., ¿i això que vol dir?

Ch.—(Després de rascarse darrera la orella.) Bueno, ja veig que tampoc ho entendries. (Pausa.) Prò parlem en serio, ¿tu ens seguiràs a la vaga? ¿Eh?

S.—A no; això no.

Ch.—Però si es una cosa feta. Si ja la tenim com aquell que diu guanyada. Per companyerisme ho has de fer. Tu no sabs que la unió fa la forsa. Tu no has llejit les lleis socialistes d'en Proudhon... els gran progresos del sindicalisme modern... tu no coneixes les teories d'en Lluís Blanc, d'en Brissot, d'en Kuropatkine... ni...

S.—Bé escolta *Chatu* i quan tens fam ¿que'n tires gaires de teories d'aquestes a l'olla?

Ch.—(Sulfurat i per l'agafada.) ¡Oh veus! ¡com sou una raça d'ignorans sense redempció!

S.—Prò home, per una cosa, que no m'hi va ni m'hi vé rès, com es la vaga que demà comença; ¿he de deixar a la dòna i a la canalla sense la setmanada? ¿i anar a demanar a tothom? ¿i veure com treuen tots els mobles de casa, sense canviar de pis? ¿i quedar a deurer 18 pessetes al adroguer i 14 al forner? ¿enmatllevar diners a l'un i l'altre?... ¡Ca home! ¡no'n tinc pas ganes!... Are fa un any quan em vaig trobar sense treball, ningú va dir «aquesta boca es meva» a la *sucietat*, i si tens mals de cap, ja t'els passaràs, ningú em va donar trevall, ni's va parlar de *huelga*, ni de rès... i vols tu... que are jo...

Ch.—Allò va passar perquè jo no era president.

S.—¡Ab, sí! i are que guanyo quatre pessetes i mitja cada dia... perquè tu ets president em tinc de quedar al carrer... ¡Molt bé! ¡Ja m'agrada!

Ch.—Doncs te la carregaràs, perquè per a que triomfin les *ideies* es necessari el sacrifici personal i col·lectiu. Aixís es que tu, ja no ets progressista... ets *retrogrado*.

S.—Bueno, doncs em quedo en *Petrogrado*, ¿encare que no se que tenen que veure els rusos amb això? Però se que la setmana entrant podré tornar a venir aquí, a pendrer cafè amb la mateixa satisfacció que avui.

Ch.—També, hi vindré jo.

S.—Bé, prò tu el que has de fer, enlloc de portar sucre al cafè, es fondre-hi quelcunes teories d'en Marx, aleshores el cafè, fins potser et serà curatiu.

JOSEP FONT.

LAS DUGAS

De las boras dels camins
l'escardot en fa jardins,
mes ¿qui veu sas flors moradas?

En els boscatjes deserts
el merlot dóna concerts
mes ¿qui las sent sas passadas?

Deu te dó flors, escardot!
Deu te dó cansóns, merlot!
Deu vos guard, sublimes artistas.

qu'esclateu joyosament
en cansóns que ningú sent
y en flors que no han de ser vistas!

APELES MESTRES.

Diàleg d'ultra-tomba

Estava la *calavera* del que'n vida fou el senyor Morales, traient sa descarnada testa de la tomba, mirant com la gent atrefegada anava d'açí i d'allà carregats com a burros, amb grossos *tortells* de flors naturals i artificials, quan de sobte vegí l'esquelet d'en Geroni, que venia tot atrafegat, coneixent-se-li per el soroll d'ossets i petament de dents—es comprenia que les frontises de la *cloaca* i barres les tenia molt rovellades—que n'hi passava quelcuna de grossa; i per això es determinà a preguntar-li:

—On vas Geroni tan cremat?

—No m'er parlis noi! Maleit siga el primer de Novembre i el ximple que'l va inventar.

—I això perquè ho dius?

—Tu diràs home! Que no t'empipa a n'a tu, que després que un home passa un sens fi de temps amb tota tranquil·litat, et vingui la dona i criatures, la família, els parents i coneguts a fer-te mal de cap somiqueijant i deixan-te tota la tomba feta una mar de llàgrimes, filtrant-s'hi una humitat, que't produïx un *reuma* que't dura fins l'any següent per la mateixa diada?

—Be, a n'ha mi no m'amohinen tan com dius tu; a somiquejar ja venen, ja, però ho fan de broma, perquè encare que sempre tinguin el mocador als ulls aixugant-se les llàgrimes, no'ls hi atravesa la mullena mai per a caurels-hi cap llàgrima a terra; si aixís fos o jo quedava amb les cames a peces o a cosses al darrera treja la família d'aquí!

—Doncs no sab la sort que tens.

—Escolta. Que no'ls hi vas deixar rès quan vas venir a *Xauva*?

—Oh! mentres jo estava amb ells anaven molt bé, però al anar-men jo se'ls acabà la bona vida.

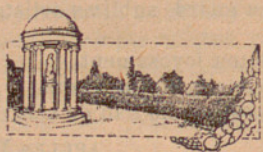
—O veus, burrango! els hi haguessis deixat un bon bossot, que no t'amohinarien are, al contrari, que encare n'estarien contents de la teva mort.

—Res noi, no'm puc entretenir més, perquè això es va omplint de vius, i encare tindria de sentir la *murga* dels de casa.

—Però on vols anar, que no ho veus que vas a quedar desencolat?

—No hi fa rès. Prefereixo que m'haïgin de recollir a peces per a portar-me a l'ossera, que tenir de sentir la *cerimonia* que'm recorda la segona agonia que vaig passar mentres me cantaven les absoltes.

J. ESTEVA GILI.

Escolta Carolina

Lema: *Aixís val mon.*

La nina suspira mostrant fonda pena; frissosa recorda el goig del passat; paraules meloses promeses que encisen mirades que atrau-en petons que han temptat. Un jorn se sent mare i en son cor bateguen les ansies febròses d'un demà enciser; i al cel sols demana que pugui abraçarne l'infant que ja alena unit a son ser. No odia: perdona al seductó indigne que ab mots de falsia tacà son honor; puix que sa vilesa l'hi dona a coneixer el goig d'esser mare, el més pur del cor. I en tant sa feblesa que arreu se sospita, trova sols desaires i murmuracions, els que amics se deien l'hi giren la cara i l'insult i escarni te per companyons. No aixís passa al home que ab acció atrevida d'una verge pura profanà lo front; com que es *ric* i *guapo* l'hi sobren obsequis i tothom be'n parla... Aixís marxa'l mon!

A. LLINÁS.

ANYORANÇA

A mi no'm plau l'estiu. Jo anyoro la tardor jo anyoro els jorns tranquils de l'estació serena. Els arbres tan daurats, el cel vessant dolçor la calma de l'ambient que'l cor de pau m'omplena.

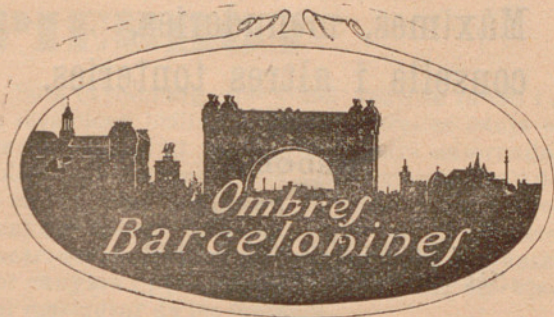
L'estiu es lluminós, com era el meu amor, la tardor trista i suau, com es la meua pena. Jo trobaré consol quan vingui la tardor quan tornin els bells jorns de l'estació serena...

Llavores poc a poc, al llarg dels blancs camins tot sol me'n aniré, perdent-me bosc endins de l'hora capvespral bebent-ne la dolcesa!

I en tant que lentament les fulles tomba:an pot ser per un moment—pensivol, divagant—evocaré'l record d'una hora de tristesa.

ALBERT PIERA.

A Barcelona ha succeït una cosa tan extraordinària que quedarà senyalada en les pàgines de l'història de la ciutat comtal com a un dels fets culminants i de més relleu de la mateixa.

—¿Veïam si ho endevinen?

—La crema del Teatre Principal!

A veurer, macos, si voldràn que'ls hi posi els dits a la boca per a saber si mosseguen! Doncs... no senyors. L'han errat de mig a mig.

No es que vulga dir que la destrucció del vell teatre de la Santa Creu no siga un fet luctuós d'extraordinària importància, però... es que'l que jo vull dir es més gros encare.

La *Jamància*, la crema dels convents del any 35, el bombardeig de Gràcia pel general *Bum-Bum*, el globo de *monsieur Urban*, el primer discurs del Noi de Tona, l'aiguat de Sant Bartomeu, la tornada d'en Prim de l'Àfrica, l'explosió del vapor *Expres*, la vaga general, la primera pedra de la Reforma, la Solidaritat, *l'ou com balla*, la primera vegada que'n Lerroux va sortir diputat, la setmana tràgica, etc., etc. no son rès, enterament rès, al costat del descomunal, colossal, sorollós, espatarrant i desguitarrant succés esdevingut no fa molts dies.

—¿No hi cauen encare?

L'importància que té pel món enter la guerra que omple de sang l'Europa civilitzada i conscient, el radium, el diatrem, els raigs ultravioleta, l'averia soferta per en Jordi V, els bigotis del Kaiser, la panxa d'en Jofre, la cullita de mongetes, l'alsa del bacallà, la baixa dels frances, els submarins, la turpinita, lo que pensa en Venizelos, la monarquia de Xina, els experiments de l'Onofroff (abans de fer de magnetizador es deia Nofre), l'impost sobre els gossos, les declaracions d'en Dato, la llista de la *Loteria*, l'intervenció de Rumania, les estocades del *Gallito*, els canons de 42, el fet de que totes les nacions en guerra guanyin sempre i el fi del món (si vingués) no son rès, menys que rès, al costat del fet de que vos parlo.

—Encare no ho endevinen? Ma... noi! Ja els ho diré; va esser pel dia de Tots Sants. ¿Encare no...? No'ls vull fer patir més; però que consti, que son uns tontos. Perquè ne endevinar una cosa tan clara, tan a la vista de tothom (menys dels cegos), tan pública i sobretot tan gran, els dona per sempre patent de tonteria en grau superlatiu.

No s'impacientin que ja'ls ho diré tot seguit, però primer prenguin les oportunes precaucions, no fos cas que la notícia els reprengués; portin una copeta d'aigua naf; seguïn; desassuinse; no's posin nerviosos que'ls podria esser dolent; veïam la llengua ¿estàn ben agafadets? si... a la una, a les dues, a les tres... ¡¡¡bumm!!! *La Vanguardia*, en tal dia com els he dit, **NO PORTAVA CAP**

MORT, es a dir, sí, en duia un; una esquela petita a les darreres planes i entremig dels anuncis i que gairebé no's veia; però jo crec que devia esser falsificada i perquè els subscriptors no's queixessin.

S'els ha assentat bé? no s'els ha trencat rès? Vaja, ja estic tranquil perquè, are ja'ls ho puc dir, tenia por de que no'ls passés quelcuna cosa i, la veritat, no n'hi havia per menys.

BARCINONENSIS.

PER TU

Vull recordar el jorn qu'ens conixerem
sota l'arbreda d'encantat jardí,
i goçar en les coses qu'ens diguerem
rodejats de pomells de jesamí.

Vull escoltar el remoreig suavíssim
de l'aigua tot caient dels brolladors,
vull delectarme en el cantar puríssim
del rosinyol diví, mestre en amors.

I un cop que tot, ja recordat em sia
envolcallant-ho amb perfums de poesia
vull ferte'n un joiell que't sia grat;
i tu l'aculliràs bella estimada,
junt amb mon cor, que solsament es bada
per a llensar sospirs d'enamorat.

JOSEP ROVIRA COLOM.

La dòna

Que fora dels homes sens la dòna? Esposa, completa nostre ser; mare, forma la nostra ànima; amant, governa el nostre albedri; amiga, suavitza el nostre temperament; amable, clou nostra ditxa; guapa, informa nostre gust.

Al trist, l'aconsolen; al alegre, l'exalten; al dèbil el fan fort; al fort, el vigoritzen; al jove, el disciplinen; al vell, el cuiden. Sempre, en darrer cop, ens transformen.

L'home es força, la dòna delicadeça; l'home es passió, la dòna sentiment; l'home es llum, la dòna amor; l'home investiga, la dòna endevina; l'home jutja, la dòna creu.

Llur vida es una perpetua esperança i un seguit desencant. Obren els ulls per a contemplar-se belles; obren els oïdos per a escoltar-se floretes; obren els llavis per a somriurer a la fal·lacia; obren les mans per a trovar-se esposes; obren els braços per a mostrar se mares; obren l'enteniment per a sentir se víctimes. Somriuen més que viuen.

Les hi rendim culte com als deus, i'ls demanem conformació com als esclaus; les ferim sens pietat com a l'enemic i s'els exigeix heroïques abnegacions com als propis; se les envileix per capritxo com els dèspotes, i les volem pures, immaculades com els àngels; se les educa en el fatal exemple dels nostres vicis i les motegem quan aprofiten el miserable aprenentatge. Però té que vindre sobre eix punt un moment suprem en que la injusticia acabi d'imperar sobre les costums.

Victor Hugo diu que de les dones depen el temps avenir; Chateaubriand, que duen en sí la font de la poesia i del art.

Dumas ha dit que les dones reuneixen la por de l'infantesa, l'atreuiment de la joventut i la manya de la vellesa en conjunt.

«En les grans tragedies—diu Mad. Sevigné—no hi ha valor com el nostre.»

«Per elles no existeix lo impossible»—diu Paul de Kock.

I diuen altres autors:

La dona es al mon, símbol i xifra de totes les belleses, de totes les tendreses, de tots els consols, l'únic raig de felicitat veritable per il·luminar en el mon el cor de l'home.

La dona es com els nens; se'ls diverteix amb joguines, se'ls adorm amb alabances, se'ls sedueix amb promeses. Ploren per rès, s'enfaden a la més petita contradicció i s'exalten a la primera negativa d'obediencia. Son veritables nens, però nens que governen al mon.

La dona té sempre una rialleta per totes les alegries, per tots els pesars, un consol per a totes les miseries, una excusa per a totes les nostres faltes, una esperança per a totes les nostres dissorts; el cor de la dona es centre de caritat i d'abnegació.

Als homes, tot els es possible menys sotraures a l'ajuda de la dona. Totes en la pesada pelegrinació de la vida, ens atreuen, ens milloren.

La dona es, en fi, un misteri. Es veu sotmesa involuntariament al jou de la rutina i sens voler també al prestigi de lo desconegut. La tafaneria l'empeny cap a les aventures i sa desconfiança la reté en les fronteres del desitj. En aquest peccat de romàntica, i en les determinacions de prudenta.

No hi ha joia al mon que valgui tan com la dona bona.

Si la dona es una divinitat augusta, la llar es un temple sant.

Deu va fer a l'home després d'haver fet l'univers, i després d'haver fet a l'home feu la dona, com si quelecom manqués en la seva obra. Elles completen la creació.

J. BOSCH i BARRERA.

Vina m'estimada

Oh vina m'estimada,
oh vina de la prada,
i anemsen dins del bosc.
Que allí's respiren flaires,
qu'embaumen a n'els aires,
i tot parla d'amor.

Ta rossa caballera,
ta boca riallera,
les flors encisaràn.
Les plantes aromoses,
les aus gaies i hermoses
de goig defalliràn.

Per veure ta hermosura,
de dins de l'espessura
follets ne sortiràn;
i al veurer ta bellesa
geloses, vida mia,
les fades ploraràn.

I. SALÓM.

Máximes, menuderies, consells i altres tonteries.

REDOLINS

I

De mòurer pléts tens la flaca?
Nèt quedajàs de butxaca.

II

No hi ha rè tan molestós
que un ignorant pretenciós.

III

Resulta una impertinencia
l'enraonar amb reticencia.

IV

No t'arrendo la ganancia
si pel teu no passes ansia.

V

Sempre que no tinguis raó
el callar és lo milló.

VI

No t'alabis ni sènt sabi:
deixa que un altre t'alabi.

VII

Si no vols passar fatigues
no't fuis d'amics... ni amigues.

VIII

El bescantar a un ausent
no és de persona decent.

IX

Pel que sol pots abastar
ajuda no has de buscar.

X

Busques dona de calés?
Car pagaràs l'interès.

XI

Val més, per treure't d'apuros,
que un consell, uns quants mils duros.

XII

No't faci pò anà a captar
el prometre i no donar.

XIII

La dona't *mima*?... Perilla
la butxaca de l'ermilla!

XIV

Molts talls... molt ví... molt turró...
pot dar-te... una indigestió.

XV

Dón' consells a gabadals,
però no *donguis* mai rals.

CANDOR SALAMÉ.

PIERROT

Sota la llum argentada del astre de la nit i a la tremolosa brillantor de les estrelles canta el pierrot, canta, al peu de la finestra entornada, dolces troves d'amor, i eix cant romàntic sortit de lo més profund de l'ànima, el recull suaument el vent que apenes bufa i allà lluny l'eco el repeteix encara, emportant-se'l per monts i per barrancs, per canyars i per torrents, entre l'oreig del bosc i el murmurar de les fontanes...

Pierrot canta i la llum caient de plè en son rostre destaca més la blancor, la brillantor dels ulls i al fixar-se en ella suspira, calla de sobte, deixa caurer els braços somorts i plora interiorment sense saber perquè, sols sab que plora...

Pierrot està enamorat follament, amb eixa romàntica follia del que fa viurer eternament dins son cor l'il·lusió d'un amor impossible, amb eix encantament del que sabent que no es correspost dona vida en son cor a l'imatge santa de l'aimada i es creu estimat o s'ho vol creurer, i aixís brindant-li a sa esperança un gravat al cor, un sentir a l'ànima i un recort a la pensa, el pobre pierrot, morint-se a poc a poc de desenganys per dintre, somriu sempre per fora i amb la blancor de sa màscara mig dissimula les contraccions doloroses que alguna que altra vegada, vencent sa voluntat, li solquen el rostre d'arrugues.

Per xò Pierrot, l'enamorat de la lluna, plora per dintre, mentres somriu la boca amb amarga rialla i mentres la mandolina llença notes confuses de joies fingides, de passions ofegades, de riurers histèrics, de planys, de sospirs i de petons que expiren a flor de llavi...

Pobre Pierrot, jo comprenc bé ta pena, jo que com tu ploro interiorment mentres m'esforço en fer somriurer ma angustiosa cara, jo també sento dintre meu l'amargor que a ton ser embarga; jo com tu cerco consol en la tranquila serenor del cel i en l'argentat raig de la lluna, mes ni aixís puc, ni aixís trobo consol a més desdixes... La tinc gravada al cor, la sento en l'ànima i tinc son recort en la pensa; vui creure'm estimat mes no puc creurer-ho i tinc celos, no se de qui, no se de que, però tinc celos, tal vegada de mi mateix...

T'enveijo no obstant, Pierrot, perquè amb tot i esser desdixat tu pots cantar tes penes disfraçades amb els sons de la mandolina, mes jo no, que cap música alegre tinc per acompanyar-les i les canto soles, sense lira i el vent que les recull i se les emporta per monts i per barrancs, per canyars i per torrents, entre l'oreig del bosc i el murmurar de les fontanes, les escampa tristes, soles, planyivoles... La meva cançó es la cançó teva sense disfraç de somriurer i sense el fingiment alegre...

Qui fos com tu Pierrot, qui pogués com tu enganyar-se a si mateix fent-se creurer estimat; jo per més que m'hi esforço no puc, tinc celos, no se de qui, no se de que, però tinc celos, tal vegada de mi mateix...

VICENS ROJAS.

Avis

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVIS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors espontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'imprompta» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan inclur-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

El dia 28 d'Octubre s'estrenà en el teatre del «Bosc» de Barcelona, per la companyia d'En Enric Gimenez, el drama en un acte *Impremitació*, original del nostre ben amic en R. Suriñach Baell. Al final de l'obra l'insistencia dels aplaudiments obligà al autor a sortir al palco escènic.

Felicitem al amic Suriñach.

Variat assortit en abrics.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

Per haver arribat amb retràs no publiquem les *Lletres a un amic* d'En Francisco X. Vergés, que es continuaran en el vinent número.

Trajos i abrics des de 60 a 125 pessetes.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

Patrocinat pels senyors En V. Deu i Pausas,

A. Maseras, F. Pujolà i Valiés, P. Torné Esquiús i P. Isern i Alié, es tracta de fundar a París una societat per accions (cada una de 25 francs) per a la publicació d'un periòdic *La Catalogne*, defensor dels interesos morals i materials de Catalunya.

La publicació esmentada serà en llengua francesa, si be sortirà en idioma català tots aquells treballs que interesin exclusivament als catalans.

◆ ◆ ◆

Camiseria

SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

◆ ◆ ◆

Variat assortit en trajos novitat.—Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.

La revista *Teatro Mundial* publica en son darrer número la graciosa comèdia en tres actes de Miss Margarita Mayo, traduïda per en Frederic Raparaz, *Lluvia de hijos*, anunciant pel pròxim el drama d'en Fola Iqurbide *El cacique*.

◆ ◆ ◆

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:
Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

◆ ◆ ◆

Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.—Especialitat en trajos sastre per a senyores.

◆ ◆ ◆

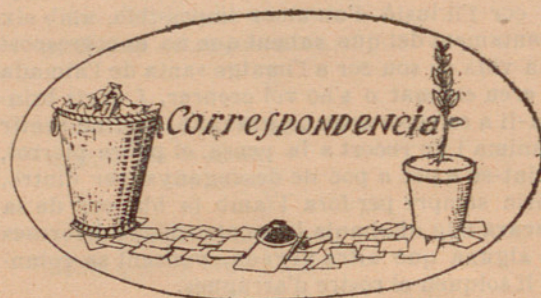
Elixir Collol remedio de las Debiles

◆ ◆ ◆

«MAS BENEFICIOSO QUE NUNCA resulta suscribirse a LA MUTUELLE DE FRANCE ET DES COLONIES, dada la circunstancia de hallarse a fin de año y las excelentes condiciones en que se compran los valores del Estado Español.»

Objeto de esta acreditada Sociedad: Constitución de UN CAPITAL que permite crear UN DOTE, UN RETIRO, UNA HERENCIA. Garantía absoluta. Entregas desde 6 pesetas mensuales-1 287 millones 143 000 Ptas. de suscripciones en ambas ramas. 525.785 Asociados. 53 millones 593.659'82 pagados a los suscriptores 165 millones 292.816'99 Ptas. de RESERVAS.

Dirigirse a la Dirección Regional del Este de España; Plaza del Teatro, 3.—BARCELONA.»

Ferràn Cañameras. Rebut i conforme.—*Antoni Blasi.* Ens ha fet un gran favor donant-se de baixa; suscriptors com vostè no'ns convenen.—*J. Esteva Gili.* No havem rebut res de lo que diu; el periòdic del 10 fou enviat a Ceuta com de costum; are ja havem pres nota de la seva nova adreça.—*Teresa Marinel-lo.* Amb vostè no hi va res de tot allò.—*Mariàn Amat.* En cartera.—*Albert Piera.* En cartera.—*Marti Pinell.* Sentim no poguer-lo complaure, però hi han versos mal acentuats i alguns mal medits.—*Francisco Garcia Lopez.* Aniran «El plany» i la poesia «Tants cors com flors?»—*Enric Sol.* Son versos sumament ingrats al oïdo.—*Enric de la Serra.* La poesia es molt forçada com si fos feta per encarreç.—*J. E. R. M.* La comparació de la poètica florida de l'atmetller amb una prosàica perruca la trobem molt desencertada.—*Josep Vall.* No podem complaure'l.—*Ramón de Rexachs.* A causa de la seva lletra ens hem quedat sense entendre la meitat de la seva poesia. Per lo poc que hem lleigit, tampoc podria anar.—*Daniel F. Carreras.* Ho sentim, però el primer vers té 10 síl·labes; el segon en té 11; el tercer en té 12; el quint en té 13; etc. Que això ho fassi l'espronedada passi, puix per algo es un mestre, però vostè no.—*A. Prat Arjalaguer.* La seva poesia es fa pesada per lo llarga i per lo falta de interès que es.—*Mossen Pere Verdaguer.* Hi aniran totes tres i el felicitem cordialment per la seva inspirada poesia «Mirant al Calvari».—*E. Farré Calveras.* Està falta d'inspiració.—*Manel Ripoll.* Posem en cartera la seva poesia «Feminal».—*Agna Señé d'Aymà.* Li publicarem encara que de vostè estem acostumats a rebre coses més boniques.—*Ramón Gavaldà Ribas.* No li posem esperant que ens en enviarà d'altres millors encare que aquesta.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI